

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2 din

FILM

Leto I.

Ljubljana 15. januarja 1940

Št. 5.

Carola Höhn

Nekaj važnih nasvetov za vse

ČAJ IZ POPROVE METE

Mnogi ljudje imajo posebno veselje do poprove mete v raznih oblikah, posebno do čaja iz poprove mete v slučaju želodčnih obolenj. V Ameriki so malo natančneje preskusili učinkovitost teh lečil. Ugotovili so, da pospešuje poprova meta delovanje želodca. Tako pri bolnikih kakor pri zdravih ljudeh se želodec v pol hitrejšem času iznebi jedi, ki so drugače po cele ure v njem. Preiskave z Röntgenovimi žarko so pokazale, da se tkzv. Röntgenska kontrastna kaša isto tako hitreje pomika skozi želodec, ako ji dodajo poprove mete. Tako je zdaj pojasnjeno, zakaj ima čaj iz poprove mete tako blagodejen učinek pri želodčnih obolenjih.

MED JE ZDRAVILO

Naši predniki uživanja medu niso smatrali samo za zdravo, temveč so menili, da je med sploh pravo zdravilo za mnoge notranje bolezni in celo kot mazilo so ga uporabljali. Tudi znanost ne zavrača medu kot zdravilni pripomoček. Neki nemški zdravnik je pred kratkim delal poskuse, kakšen učinek ima med na rane, opekline in tvore. Poskusi so se dejansko v vseh primerih posrečili! Med zapira rane pred zrakom, tako da se zdravilni proces vrši nemoteno. Poleg tega daje pomoč zaščitnim silam zdravega tkiva, s čimer ustavlja uničevanje stanic. Pri poskusih se je tudi pokazalo, da ima med le tedaj zdravilen učinek, če ni bil ogret nad toplino krvi.

VITAMINI, MAZILO ZA KOŽO

Vitamini in hormoni, ki jih vdrnemo v kožo, so dosti učinkovitejši, kakor pa, če jih drugače uvajamo v telo, in sicer pokažejo isti učinek že v 1 do 5% količine običajne doze. Radi tega se kosmetična industrija mnogo bavi s poskusi uporabe vitaminov in hormonov v obliki kožnih mazil. Posebno važno je to, da poznamo vitamine z najrazličnejšimi lastnostmi, tako so vitamini, ki pospešujejo rast las, drugi celijo rane in taki so, ki pomlajajo kožo.

ZDRAVLJENJE MIGRENE Z DIJETO

Migreno so imeli v prejšnjih časih za neozdravljivo. In ljudi, ki so trpeli radi nje, so navadno imeli za namišljene bolnike. Ako je migrena, kar je pogostoma — samo posledica kakega drugega obole-

nja, je seveda treba predvsem zdraviti to bolezen. Sodobna medicinska veda pozna več uspešnih sredstev, ki olajšajo bolečine pri migreni. Včasih pomagajo tudi mir, sprememba okolice in podnebja, ter bivanje v temnem prostoru. Kakor pri mnogih drugih boleznih so tudi pri migreni uvedli dieto z zelo zadovoljivimi uspehi. Hrana mora biti predvsem kolikor možiči neslana, ter splošno takšna, da zmanjša vodo v telesu.

MAZILA ZA ODSTRANJEVANJE DLAK

Pogostoma čitamo oglase o raznih mazilih za odstranjevanje dlak. Tem oglasom nasedajo tako moški kakor ženske. Za moške je britje znana muka, in bi jim še taka zmes ne bila prav nič odvrtna, le da bi jim prihranila britje. Ženske žele odstraniti dlake na vidnih mestih telesa. V resnici obstoje taki preparati. Po predpisu se namažeš po obrazu ali kjerkoli, počakaš nekoliko minut in se potem umiješ. Glej, dlak ni več! Zelo idealno kaj? Kdor ima debelo kožo, drži tak postopek morda dvakrat, tretjič si bo rajši premislil. Mazilo se ne loti samo kocin, temveč načne tudi kožo in more povzročiti nevarna vnetja. Vse maže za odstranjevanje dlak, so uporabne samo za slučajno odstranjevanje dlak, pogosta raba pa prinaša seboj resne nevarnosti.

530 TON KOVINE V SMETEH

V dnevni količini smeti nekega vele-mesta s pol milijona prebivalcev, so ugotovili naslednje količine kovin — preračunano na leto dni: 266 ton bele pločevine, 175 ton mešane ali črne pločevine, 25 ton pocinkane pločevine, 60 ton železa, 10 ton medi, bakra, cinka, svinca in aluminija. V letni količini smeti je bilo nadalje 75 ton cunj, 15 ton kosti, 10 ton starega usnja, 10 ton stare gume, 130 ton stekla in steklenic in 15 ton kruha. Če pomislimo, da se številke za svetovna mesta še pomnože, si lahko izračunamo, kakšne ogromne vrednosti se izgubljajo v smeti.

Revija »Film« izhaja 1. in 15. dne v mesecu. Letna naročnina Din 40.—, polletna Din 20.— in se plačuje vnaprej. — Rokopisov uredništvo ne vrača; oglasi po ceniku. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Vegova ulica 6; čekovni račun št. 15.703; telefon št. 27-55. — Izdatatelj in odgovorni urednik Vladimir Kolman, Ljubljana, Vodmat-ska ulica 19. — Tiska tiskarna »Slovenija, d. z. o. z.«, (predstavnik Albert Kolman).

Marika Rökk

Čemu so se najbolj smejali v preteklem letu

ZARAH LEANDER

SMEH V KOPALNI KADI...

Heinrich George praznuje obletnico svojega bivanja na Dunaju, kjer igra glavno vlogo v filmu »Der Postmeister«, ki je posnet po znani Puškinovi noveli. Eden med številnimi pozdravnimi telegramsami je imel učinek, da bi skoro nastala poplava, George je zlezal zjutraj v kopaljo, ko je potrkal na vrata pismonoša:

»Še en nujen telegram za vas, gospod George!« Gospod intendant je sprejel brzojavko skozi špranjo priprtih durí in spet stopil v kad, da bi tam v miru užival njeno vsebino. Toda komaj je prebral naslov, je izbruhnil v tak smeh in se sedel v kad s tako silo. — zamislite si le njegov telesni obseg — da je gotovo polovica vode pljusknila čez rob. Na brzojavki namreč ni bilo drugega naslova kakor »Postmeister, Wien«. »Vse leto, odkar sem na Dunaju, se nisem tako smejal,« pripoveduje George. »In poskrbel bom, da bodo vsi iznajdljivi in vsevedni pismonoše povabljeni k posebni predstavi tega novega filma...«

ZARAH LEANDER
HEINRICH GEORGE
RENÉ DELTGEN
WILLY FRITSCH
ERNST WALDOW
MARIANNE HOPPE
WILLY BIRGEL

»Najbolj sem se smejala v preteklem letu v hlevu na mojem posestvu na Švedskem,« pripoveduje Zarah Leander, »Hotela sem vsaj enkrat sama molzti in sem si poiskala lepo pisano, prav filmsko kravo. Toda če sem še tako poskušala, ni stekla niti kapljica mleka. Tedaj sem se spomnila, da nobena moja vloga ni brez pesmi. Začela sem s tako žalostno in koprnečo ljubezensko arijo, da je vsa hlevska bratovščina zatulila. Nenadoma me pogleda krava neizrečeno otožno s svojimi velikimi, temnimi očmi; prav kakor bi mi kaj očitala in s krepko brco prevrne najprej žehnar in potem še stolček, da je vse odletelo v slamo. Bučen smeh se je oglasil po hlevu; znašla sem se na tleh in se prav tako smejala. Kajti — krava me je bila tako pogledala kakor sicer v filmskem ateljeju režiser, če se mi kakega prizora ne posreči podati po njegovem!«

SKODOŽELJNI SMEH

»Ne imejte me za slabega človeka,« pravi René Deltgen, »če vam povem, da sem se lansko leto najbolj smejal iz škodoželjnosti, in sicer poleti, ko mi je intrigant in karakterni igravec Müller — v resnici se piše drugače — jadikovaje sporočil po telefonu, da mu je ušla žena z nekim vinskim trgovcem.

„Kazen mora biti!“ sem brez vsakega sočutja zamrmral v telefon in obesil slušalko. Predstavlajte si: Ta zmešani komedijant tudi v privatnem življenju ni mogel opustiti igranja. Že iz lenobe je bil svoji ženi popolnoma zvest in vendar si je domišljjal, da ima nekje ljubimko in to dozdevno razmerje je nakazoval s tako resničnostjo, da je bila uboga žena od ljubosumja kar zelena. Za primer: Cele tedne je sanjaril o neki plavalasi Edith in to ime je izgovarjal še v polspanju z oslovsko zaljubljenim izrazom. Puščal je svilene malenkosti v svoji pisalni mizi in izginjal v soboto in nedeljo s kanarčkovo

rumenim kovčkom, kakor spreliajajoči se spomenik svojega skoka čez ojnice.

„Mislite si,“ mi je rekel v Babelsbergu tri dni po katastrofi: „prav ko bi moral začeti z nežnostmi, mi je pobegnila. Morete to razumeti?“

PRETRESLJIVA KLOVNA

»Letos se nisem najbolj smejal šalam režiserjev,« pripoveduje Willy Fritsch, temveč dvema klovnom v nekem predmestnem cirkusu.

Debeluhar z ogromnim trebuhom se je v maneži prepiral z dolgo suhoto, ki je imel neizrečeno lesketajočo se plešo.

„Baraba,“ je grmel debeluhar, „ti si mi spridil mojo Idol! Medtem je zgrabil sekuro in udaril s topim koncem suhca po pleši, da se mu je kar prilepila nanjo.

Maščevanje onega drugega je bilo strašno. Zgrabil je pipo za pivo in jo zabil debeluhu v trebuh in si natočil dva vrčka piva, katera je mirno izpil. Bilo je silno pretresljivo, ko je ubogemu debeluhu medtem upadal trebuh.«

ODTOČENA JUHA

»V največje veselje mi je,« je pravil Ernst Waldow, »kadar si z nekim prijateljem ob nedeljah sama kuhava. Zadnjič sva si varila nekakšno juho iz mesa in zelenjave po starem berlinskem receptu. Krompir, ki spada zraven, sva kuhala posebej. Ko sta oba lonca, pokrita z modrima pokrovkama, vrela na ognjišču, sva s prijateljem pila v delovni sobi konjak. Medtem je bil krompir kuhan in treba ga je bilo odliti. Nagnil sem lonec in pareča se voda je odtekala v lijak. Toda, ko sem dvignil pokrovko, je ležalo meso v loncu čisto na suhem in dragocena juha je bila proč.

Zlepa se nisem tako do solz nasmejal, ko je opoldne moj zjezeni prijatelj planil po meni in me hotel zadaviti z mojo lastno kravato.«

ZAUPNA VOŠČILA

»Kdor me pozna iz filma,« pravi Marianne Hoppe, »ve, da se ne smejem s težavo in tudi v zasebnem življenju je tako z mano. Toda, kdaj sem se najbolj smejala v zadnjem letu? Nemara prav zadnje dni, ko sta mi dva ne več mlada poročenca, ki sta žal ostala brez otrok, zaupala, kaj sta drug drugemu darovala za Božič. Gospa mi je pokazala največje presenečenje svojega moža: otroško železnico z vsem tirjem in signalnimi napravami.

„Ih kaj vam je podaril mož?“ sem vprašala. Gospa mi je pokazala svojo tajno. Punčko s plavimi lasmi in očmi, ki so se same zapirale, ko je legla, in dve obleki.

Obema, mali ljubki gospe in velikemu resnemu možu, sem se smejala prav iz srca, ko sta mi kazala svoje darove.

WILLY BIRGEL

STRAHOTA Z ODREZANIMI BRKI

Willy Birgel nam je povedal, da se je preteklo leto najbolj smejal svojemu debelemu stricu iz Hamburga. Po petem dobro napravljenem grogu je stari mrmrač poiskal v omari stari družinski album in pojasnjeval že močno orumenele fotografije in v vznemirjenosti se mu je tresel gladko obriti dvojni podbradek. Nenadoma je umolknil in se presenečeno zagledal v vitkega gospoda s cilindrom, izpod katerega so moleli lepi kodri. Ogromni, kvišku zasvedrani brki so izžarjali svo njegovo moško silo.

»Kdo je to neznansko strašilo s temi brki in kako je prišla njegova slika v naš družinski album,« se je zaprepraščen vpraševal dragi striček. Tedaj je vstopila teta v sobo.

»Kako moreš biti tako pozabljiv!« je začela. »Saj si to sam. Ker nisem mogla trpeti teh mustač, si si jih nekoč prav za Božič dal odrezati in jih potem v kuverti položil pod božično drevo. Kaj?«

Delo v filmskem ateljeju

Ne morem se ogniti, da bi v naslednjih vrstah tu pa tam ne rabil kakega strokovnega izraza. Poskušali bomo ustvariti mal prizorček iz ateljejskega dela in ž njim seznaniti naše čitatelje. Strokovnjaki naj te odstavke kar prelistajo, toda kolikor jih pisec pozna, tega gotovo ne bodo storili, že radi tega ne, da bi mu mogli očitati, da o vsem okrog filmskih ateljejev nima pojma.

Nepoznavalec se bo ob vstopu v filmski atelje gotovo vpraševal, zakaj se drenja toliko ljudi za vsako kamero, ko je pred njo večkrat le ena sama oseba v soju žarometov. Čudil se bo, kako da povsod gore le žarometi, ko je toliko čul o Jupiteržarnicah. Naj bo končno pojasnjeno, da te žarnice izza zadnjih petnajst let svetijo le še po stolpcih slabo obveščenege časopisja.

Za današnji potek snemanja je v sredini ateljeja postavljena velika knjižnica nekega gradu. To je prav preprosto slišati; toda premagati je bilo treba precejšnje težkoče. Filmski arhitekt je s svojimi pomočniki najprej napravil načrt, potem so romale risbe v direkcijo, kjer sta jih pregledala režiser in vodja snemanja, in če so slučajno nespremenjene spet pripotovale arhitektu v roke, je zdaj začel uresničevati svojo zamisel. Radi enostavnosti pravimo, da jih je arhitekt prejel nespremenjene, v resnici pa je največkrat drugače: vsakdo, ki ima kaj odločati, predlaga spremembe v dekoracijah in risbe romajo tja in tja ter spet nazaj. S pomočjo vodje odra in nekaterih odrskih delavcev začrta filmski arhitekt s kredo na tleh ateljeja obris celotne dekoracije.

V običajnih gradbenih načrtih potekajo stene prostorov največkrat popolnoma ravno. Pri filmu pa je ravno nasprotno. Iz popolnoma neraziskanih razlogov je skoro vsaka stena prekinjena z ogli, vdolbinami in alkovni, vzdanimi omarami in podobnim. Tako se ustvarjajo nekakšni koticiki, ki bi jih navaden smrtnik zastonj iskal v svojem stanovanju; zmerom bi zadel le na gole stene, a te so v filmu kratko in malo kakor prepovedane. Tudi filmski strokovnjaki se čudijo, v kolikih različnih more filmski arhitekt opremiti najnavadnejšo sobo. Ko je torej začrtan na tleh tloris nameravane dekoracije, začno delavci vlačiti iz neizčrpnih skladišč razne kulise in druge pripomočke. Predvsem so to na velikih okvirjih nabite vezane plošče, in ti po štiri ali pet metrov veliki okvirji tvorijo stene. Na zadnji strani so pritrjeni z železnimi penjami in številnimi lesenimi prečkami. Sto in sto takih prečk krasí ozadje kake večje dekoracije. Ko so torej postavljene te stene, se pojavijo v prostoru dekoraterji. Ti imajo najprej nalogo urediti po sobi okna in vrata, obesiti zavese itd. Skrbeti morajo, da kritična publika v filmu ne opazi stikov posameznih ploskev. Ko je tako vse urejeno, se spet pojavijo drugi, to so

Iz filma »POSLEDNJA ZAPOVED« z ERROL FLYNNOM

slikarji. Ti prelepijo najprej tla in stene z belim papirjem; vse se mora več ur sušiti. Temu sušenju pa ne prisostvujejo, temveč se spravijo takoj na delo v so-sednji dekoraciji, kajti pri filmu je vse kakor na tekočem traku. Ko se polepljene stene in tla osuše, priropotajo mizarji, ki imajo nalogo urediti stopnice in podobno. Največkrat jim pomagajo še štukaterji, ki napravijo po stenah iz mavca okraske, če so se zdeli arhitektu potrebni. Ko so vsa ta dela končana, pridejo spet slikarji in z naglimi potezami čopičev z laki in barvami spreminjajo polepljeni prostor v prijetno bivališče.

Zunaj ateljeja je bil med tem na mrzlično naglem delu zunanji rekviziter. Tekal je po vseh izposojevalnicah pohištva, da je zbral potrebno opremo; luči, preproge, slike, kipe, in jih s tovornim vozom poslal v atelje. Za posebno težavno

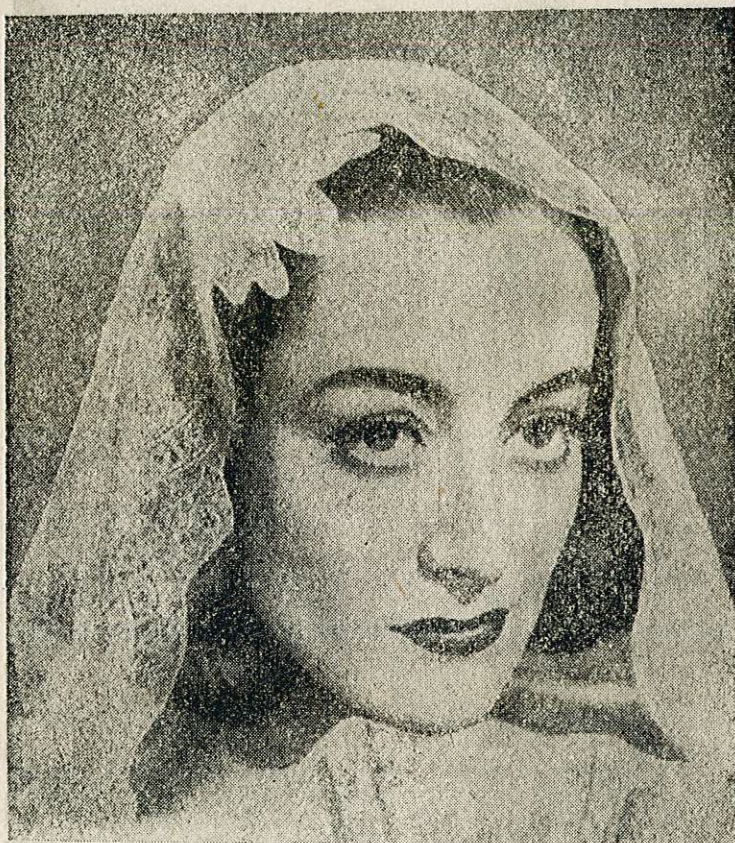
Robert Montgomery

dobljive predmete ima dobavne vire v največji tajnosti. V razdrapani žepni knjižici ima napisanih dokaj naslovov in telefonskih števil in ta zbirka mu omogoča takoj ustreči vsaki želji režiserja. Tam ima zapisanega gospoda, ki ima krotke dresirane podgane, tudi pozna ljudi, ki bi mu sredi decembra lahko posodili rjave brošče ali kaj drugega. Ta zapisnica je zanj važnejša kot za tovarno avtomobilov načrti novega dirkalnega voza. Radi tega je ne dobé pred oči niti njegovi najboljši prijatelji in ponoči jo ima radi varnosti gotovo pod vzglavjem. Vse te stvari sprejema v ateljeju notranji akviziter. Ta mora skrbeti, da se vsi predmeti, ki so spo-sojeni večinoma na dnevno odškodnino, takoj po uporabi vrnejo lastnikom.

Ko se tako dovršujejo dela v ateljeju, sedi filmski arhitekt lepo v kantini ali pa riše nove domisleke za dekoracije. Ko končujejo dekoraterji z obešanjem zaves

in napenjanjem tapet, prideta snemalec in režiser v atelje in se dogovorita o položaju igralcev radi udesitve kamere. Tedaj prejme tudi vodja osvetljevalcev potrebna navodila. Vsak teh gospodov ima okrog petnajst ljudi pod seboj, ki rokujejo z žarometi, a najprej morajo urediti napeljavo in si postaviti potrebne odre.

Če bi bilo vse delo na dekoracijah tako naglo končano kakor je napisano, bi kar mogli začeti s snemanjem. Ob osmih zjutraj pridejo v atelje igralci, katere je pomožni režiser že telefonično obvestil o vsem, kar se bo snemalo in tudi o tem, kakšno garderobo morajo prinesiti seboj. V garderobah začno obdelavati obraze predstavljalcev gospodje v belih zdravniških haljah; to so strokovnjaki za šminkanje. Ti pripadajo sekti, ki se je pred mnogimi leti sestavila iz običajnih gledaliških frizerjev in je odločena, da si izobražuje naraščaj le iz svojih vrst. Prav radi tega jo gledajo ostali frizerji nekoliko postrani. In tako je: Ko bi nepoučeni človek poklical takega gospoda z nazivom »frizer«, bi bil ta neznansko užaljen.

Joan Crawford

Vsako leto napravijo ti strokovnjaki za šminkanje skupen izlet z ladjo in razumljivo je, da je takrat vsa filmska industrija v velikih skrbeh. Ko spusti tak strokovnjak igralca iz rok, pade v roke garderoberju, ki je prav tako važna oseba pri filmu. Zamislite si, da se prizori, kakor si slede v filmu, ne snemajo v tem redu in včasih traja mesece, preden je na vrsti naslednji prizor. Tako je prav mogoče in zašlo je celo v predvajani film, da je imel igralec, ko je odšel v filmskem prizoru za hip v sobo, za vratom navadno kravato, prej pa je imel privezanega metuljčka. In prav lahko bi se pripetilo, da bi se igralec pojavil v fraku takrat, ko bi moral biti oblečen v promenadno obleko. Slični primeri niso redki in ljudje jih označujejo za režiserske napake, čeprav jih jih je kriva le garderoberjeva nepazljivost.

V ateljeju so pravkar preskusili žaromete in osvetljevalci so pričarali sončne žarke, ki lijejo skozi okna knjižnice. Režiser prične s skušnjami.

V filmu nastopi v prvem prizoru sluga, ki se po prstih pritihotapi v knjižnico, ko je prav potihoma odprl vrata in stopica potem k mizi, kjer leži skrinjica importiranih cigar. Počasi dvigne pokrov, vzame cigaro in se spet odplazi. Ta sluga Jean — skoro v vsakem filmu, ali vsaj napol dobremu romanu so vsi sluge Jeani — bi v navdnem življenju opravil ta prizorček brez vsake skušnje. Toda v filmu ne gre tako. Kadar ugledamo v filmu takega slugo, se nam zdi, da je presenetljivo sličen Theo Lingenu, posebno kadar ga vidimo v velikem snetku. Po režiserjevem naziranju namreč zahteva publika vselej v takem primeru veliki snetek in tako se je tudi tu odločil, da bo sluga na sliki čim večji. To se pa da doseči le na ta

»Pesem zlatega zapada«

Metro Goldwin Mayer

Jeanette MacDonald in Nelson Eddy

način, da ga spremlja kamera pri vsakem koraku. Postavili so aparat na voziček z gumijastimi kolesi. Uspelo je, da bodo mogli gledalci opazovati vsako potezo na slugovem obrazu, ko se bo plazil do skrinjice in spet nazaj. Da pa ostane slika vseskozi ostra, mora tudi igralec ostati ves čas v isti razdalji od kamere. Zato ima na tleh s sivo kreda zarisano črto, po kateri se mora premikati. Ni se mu treba torej koncentrirati le na krajo, temveč tudi na to, da bo ostal na sliki.

Zarometi zagoré, režiser nekaj zakriči in snemanje se prične. Strogo oprezno, z zaskrbljenim obrazom odpre vrata, se plazí do mize, kamera se pomika za njim.

Čitatelj si zdaj more zamisliti, da ima sluga v življenju precej lažje nalogo, kadar se poda nad gospodarjeve cigare.

Do zdaj še nismo omenili prav tako važne osebnosti, one z mikrofonom namreč. Ta se prav tako pomika za slugo, da ja ujame vsak šum, ko se plazi sluga po sobi. Dolg kabel se vleče za njim in vodi v celico zvočnega mojstra. Nekateri čitatelji morda še ne vedo, da sta slika in zvok pri filmu dve prav različni stvari in da je vsaka posneta s svojo aparaturo. Zvoki, ki dohajajo v zvočno celico, se natančno regulirajo in šele, ko sporoči zvočni mojster, da je vse v redu, morejo prestatii s ponavljanjem. S poskusi sta zadovoljna režiser in zvočni mojster — pravo snemanje se pa šele prične. Na vseh koncih ateljeja zagore svetlobni signali, ki zapovedujejo popoln mir. Takoj utiline vsak šum in nastane kar neprijetna tišina. Kamera začne neslišno teči, za hip postane pred njo mož s tablo, na kateri so številke, in se spet umakne; to je zvočni znak. Sluga Jean se plazi spet do skrinjice cigar in nazaj; ko zapre vrata za seboj, zakriči režiser in takoj se oglasi razbijanje in običajni ateljejski nemir.

(Konec na 11. strani spodaj.)

Film »OSTRIZENI JEŽ«
s Hansom Moserjem

NAPOLEON I. IN GROFICA WALEWSKA

Francoski major Marcel, ki tako rekoč obožuje Napoleona, je nedavno imel vrsto predavanj o svojem maliku. V enem je govoril o cesarjevem bivanju na otoku Elbi, to pa o zadnjih treh dneh ljubezni velikega izgnanca: 1. septembra 1814 je grofica Walewska, edina ženska, ki ga je imela res rada, obiskala Napoleona, ostala tri dni pri njem in se kljub silni nevilhti 3. septembra spet vkrcala na ladjo, ker ji potni list ni dovoljeval dalj časa se muditi. Predavatelj je povedal tudi to, da se je Napoleon, takrat že na Sv. Heleni razjokal, ko je zvedel za smrt družice svojih slabih ur. To da se mu je primejlo le enkrat samkrat v življenju, prvič in zadnjič.

*

IZNAJDLJIVO DOKAZOVANJE

Mlad Američan se je naselil v Parizu, se zaljubil v sedemnajstletno dekletce, jo speljal zdoma in skrivaj poročil. Iz tega se je razvil velik proces. Moža so tožili starši ugrabljene Sabinke radi troženstva.

»Jaz sem.« je navajal prebrisani Američan v svojem zagovoru, »v resnici trikrat poročen; ker je bil moj prvi zakon pravičen, je bila druga poroka nična; tretja poroka pa je spet veljavna, ker je med tem prva žena umrla, z drugo pa sem bil nepravilno poročen. Tako je očitke troženstva, kakor tudi dvoženstva popolnoma neosnovan in sem pravilno poročen z eno samo ženo.«

Ti dokazi, kakor so bili nenavadni, so bili tako prepričevalni, da je pariški tribunal izrekel oprostilno sodbo.

*

IZ FILMA »MARIA ILONA«

V glavnih vlogah WILLY BIRGEL in PAVLA WESELY

Terra

Prizor je zdaj posnet. Nešteto priprav je bilo treba in še se včasih zgodi, da ne gre vse v redu. Zmerom je kaj vmes. Zamude in ponavljanja so že všteta v filmski kalkulaciji. Morda si čitatelj ne more predstavljati, kakšne naj bi bile te ovire? Takoj nekaj primerov. Med snetkom je zaškripal pod; to sicer ni posebna stvar, saj pogostoma škripljejo tla v knjižnicah. Toda mikrofona poda to škripanje tako pretirano, da bi pozneje v kinu mislili, da je zunaj nevihta s strahovitim grmenjem in treskom, ali pa da je nastal potres, ki bo v naklednjem hipu podrli grad, slugo in knjižnico. Drugič se spet komu ateljejskih ljudi zahoče kašljati sredi prizora, ali pa, kar je še hujše, kihniti; to se v reprodukciji sliši kakor bi ustrelil z velikim topom. Mnogokrat je polomija z žarometi. Kar sredi prizora začno utripati in divji pogledi se obračajo gori na mesto z osvetljevalci, kjer vsi mahajo z rokami, hoteč povedati, da na tej motnji niso prav nič krivi. Tako je zmerom dosti priložnosti za ponavljanje prizorov. Pri snemanju tega filma s slugo Jeanom, pa se je primerilo nekaj drugega. Igralec je pozabil iz skrinjice vzeti cigaro spet položiti nazaj in pri snetku je v svoje veliko presenečenje ugotovil, da sega v prazno. Tu je čitatelj upravičen vprašati, zakaj neki je bila v skrinjici le ena sama cigara. Kakšen grof je le to, ki ima na mizi skrinjico z eno samo cigaro? Tu je treba pojasniti, da je bila skrinjica eno uro pred pričetkom dnevnega dela polna na mizi. Ker pa tudi pri najbolj »nobel« grofu ne stoje docela polne skrinjice cigar na mizi, je režiser večji resničnosti na ljubo, pobral iz nje polovico cigar. Kakor vidite, je hkrati porabil tudi prelepo priliko za brezplačno kajenje.

Ta, do polovice izpraznjena skrinjica je potem stala v ateljeju v varstvu drenjačih se ateljejskih ljudi. Delavci in drugo osebje sicer ni bilo poverjeno z varstvom te skrinjice, temveč je to storilo prostovoljno in za nagrado je vsak enkrat segel v lični zabojček; pa je bilo, dokler ni ostala v njem le ena sama cigara, ki je bila za snetek neobhodno potrebna.

Iz filma »MARIA ILONA«

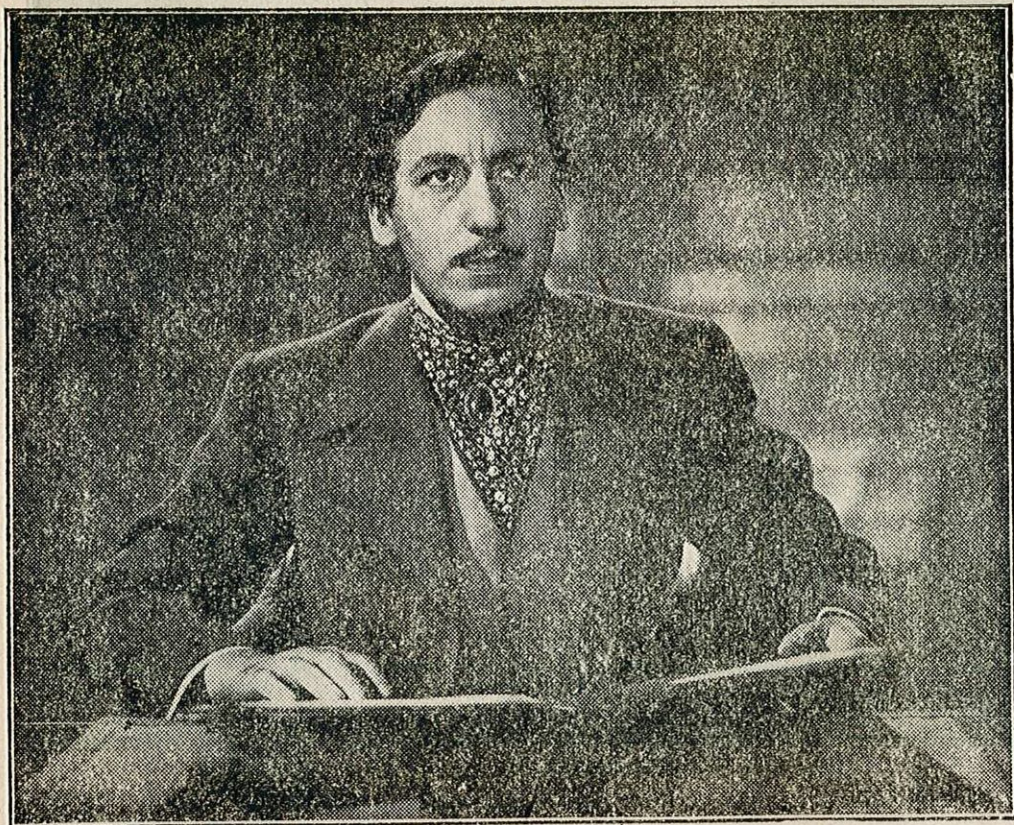

Foto: Terra

Willy Birgel igra važno vlogo avstrijskega diplomata

Moja Silvestrska praznovanja

ARTHUR-HEINZ LEHMANN

Tri leta sem bil star ko sem doživel, da me je možak, katerega sem imel za očeta, zbudil iz najlepšega spanja in me nesel v obednico, kjer je bilo zbrano mnogo ljudi, ki so dvigali čaše in kričali na vse pretege. Začel sem se dreti in vse se je zbralo okoli mene, dokler ni bilo moji materi zadosti in me je spet odnesla v posteljo. Naslednje jutro nisem smel biti preglasen, ker je bil očka potreben počitka. V šestem letu sem pač že vedel, kaj je Silvestrov večer: Izgovor za odrasle, da so mogli postajati otročji. Ker so me imeli za zgodaj razvitega otroka in sem

Warner Bros

Iz filma »Pokažite jim pot«
Bonita Grenville

rad poslušal, kar po njihovem mnenju ni bilo za moja ušesa, so me zapodili spat, vendar v silnem ropotu nisem mogel zaspati. Nad nami je bila muzika, pod nami muzika, pri nas je rjovel gramofon in klavir, drugje citre in harmonika in seveda so povsod igrali kaj drugega. Že sem upal, da bo hrup končno prestal, ko so naenkrat vsi začeli kričati: »Srečno novo leto!« Na cesti so zaprasketale rakete. Sploh je bilo, kakor bi spustil hudiča z verige. Miru ni bilo in jaz sem preživel prvi Silvestrov večer sedé v postelji in začel sovražiti to svojevrstno slanje.

Ko je bilo potem ugotovljeno, da v skrinjici ni nobene cigare, je vodja snemanja začel kričati, da se ni na nikogar zanesti, da bo v bodoče vse rajši opravil sam in med tem potegnil iz žepa v telovniku cigaro, ki si jo je prisvojil prav tako kot vsi drugi. Celotno ateljejsko osebje je z resnimi obrazi prisostvovalo polaganju cigare v skrinjico. Nihče se ni čutil prav nič prizadetega, saj bi bilo tudi smešno, ko bi pri filmu, ki stane milijone, gnali vik in krik radi skrinjice izginolih cigar...

Dvanajst let starega so me pustili pri praznovanju. Seveda sem bil silno rado-veden. Dosti se je napivalo in celo moja mati je pila vino iz velikega kozarca. Prav nič si ni bila podobna kakor sicer; oči so ji sijale, lica rdela in pogosto se je smejala. Zelo mi je bila všeč. Sedel sem poleg strica, in kakor hitro je odložil cigaro — moral je namreč kašljati, ker je bil prehlajen, a kljub temu kadil — sem krepko potegnil iz nje. Nihče ni tega opazil. Čudno mi je postalo, v glavi se mi je jelo vrteti — a to je moglo biti tudi radi vina, ki sem ga pil iz stričevega kozarca. Na mizo so postavili solato s slaniki; dobil sem jo tudi jaz, a komaj sem odložil vilice, sem moral teči ven... — V svojem osemnajstem letu nisem več prisostvoval doma-čemu slavlju. Imel sem deklico. Morala bi biti opolnoči doma in čestitati, toda nisva prišla do tega. Najprej sva sedela v neki kavarni in malo pred polnočjo sva zavila v park, pometla sneg s klopi in da bi se deklica ne prehladila, mi je sedla na kolena in se stisnila k mojemu vročemu srcu. Ko sva se potem zavedla, je bila ura pravkar dve.

Tako do kakega tridesetega leta sem preživel nekaj prav veselih silvestrovanj in nekoč sem moral celo zastaviti po starem očetu podedovano zlato uro. Toda potem sem se poročil in moja žena je po podpisu poročnih listin izjavila, da smatra alkohol za škodljiv, posebno škodljiv pa da je zame... Prespal sem Silvestrove večere, pozneje sem jih pa spet praznoval. Z našimi malimi je bilo prav tako kakor z menoj in zelo vesel sem bil, da je imel dveletni sinček tudi kaj od tega. Okoli štiridesetega leta sem praznoval tri Silvestre na bojišču. Enega sem kar pozabil in zato mi še malo ni bilo mar. V pet in štiridesetem letu sem silvestroval v nekem baru in takrat je bil milijon toliko vreden kakor danes ena marka, a moj kompanjon je imel devize: prvič sem pil šampanjec, dragi prijatelj me je dobro namočil. S pet in petdesetimi leti sem praznoval doma. Najstarejši sin je imel ženo v porodnišnici in neprestano smo telefonirali, kdaj da bo. Točno opolnoči sem postal stari oče in postavili smo Novo leto za rojstni dan malega vnuka. V veselem razpoloženju sem si dobro omočil grlo, čeprav mi je bila predpisana stroga dijeta, toda kot ded sem že bil lahko nekoliko lahkomišeln in sredi januarja sem že imel opravka s svojimi jetri. Bolj sem se čutil prizadetega po rojstvu vnuka kakor snaha, ki ga je prav za prav dobila.

To leto sem praznoval pet in šestdesetega Silvestra. Mamica zdaj že rada popije kak kozarec vina; pravi, da jo greje in da po njem dobro spi. Zdaj še ne vem, če v letu 1940 ne bom imel opraviti s svojimi oteklimi jetri, povedal bom naslednje leto.

Suez?...

Warner Bros

(4. nadaljevanje.)

Vlak je letel že ob Michiganskem jezeru in med visokimi deskami, ki so stale na obeh straneh onkraj železniškega nasipa, polepljene z ogromnimi reklamnimi napisi in ilustriranimi plakati.

Tu sta mogla čitati, da pleše v Alhambri nedosežna ruska plesalka Feodorovna, — da je »Pink-Flower« najmenitnejša ustna voda, — da je metoda »Fix-Fix« najuspešnejša za olepšanje polti in odstranjanje peg na obrazu itd., itd. — dva kilometra daleč same reklame za najmenitnejše in najboljše, najpametnejše in najpraktičnejše kulturne stvari na svetu.

Toda nista se brigala zanje.

Stara dama je pravkar pripovedovala, da je svakinja znanega veletržca z žitom Reginalda Splarksa, ki jo gotovo poln skrbi pričakuje že nekaj ur na kolidvoru ter da pride ljubeznivi svak z avtomobilom po njo; zato pa si dovoljuje povabiti miss in mistra, da se poslužita svakovega avtomobila, ki ju lahko zapelje spotoma vsakega na njegov dom.

Očividno je bilo stari dami na tem, da ju vidijo njeni znanci v družbi glavnega junaka katastrofe, ki jo je nameravala popisovati v najbujnejših barvah po vseh prijateljskih hišah, predvsem pa je želela dognati, kdo je lepa, čudovito rešena miss in kdo njen, baje čisto nepoznani rešitelj.

Miss pa je njeno ponudbo takoj odklonila.

»Hvala za vašo ljubeznivost,« je dejala, »toda tudi moj striček pride pome z vozom.« In brez okolišev se je obrnila k Jacku. »In mister pojde z nama, kaj ne?«

»Vi to želite —?«

»Da popiševa stričku najine doživljaje, — kajpak, in pa da se vam tudi moj striček zahvali...«

»Toda moja obleka! — Poglejte vendar bolje in sami vidite, da je to nemogoče!«

Jack je bil resnično blaten, posvaljkan, na kolenih zelen od trave in suknja je zijala na več točkah široko razparana.

Vse to pa je opazila miss šele zdaj. Gledala je doslej le njegov obraz, ga občudovala in mu bila nepopisno hvaležna. Rada bi mu bila stisnila roko in mu pristrčno izrazila svoja čustva, toda ni našla besed, ki pa so se stari dami kar vsipale iz ust. Zdaj je videla, da je resnično kakor počestni razcapanec ter se je čudila, da nje ta njegova zunanost prav nič ne moti, da pa se ž njo izgovarja mož, ki je bil šele pred kratkim hraber junak.

»Kako? Vi ste nečimerni? — Toaleta? Kakšna pa more biti po taki noči in po takem delu? — Ne, nič izgovora, mister, — baš taki pojdete z nama...«

Jack se je razveseljen sklonil naprej, segel po njeni roki ter jo poljubil:

»Hvala za to besedo! — Vidim, miss, da niste samo lepa in ljubezniva, temveč tudi zelo pametna dama!«

Stari dami je bil ta prizor sila všeč in oči so ji kar plamenele. Ej, ej, ej... si je mislila... pravi resnični čudež bo, če tale parček po božji volji nazadnje vendarle ne postane še zakonska dvojica! — In spet se ji je zadelo, da je v vseh teh slučajih usode naravnost otipljiv prst božji. Svoje dozdevanje je tudi nameravala obširno utemeljevati, a že je zmanjševal vlak svojo brzino drseč med visokimi hišami in hropeč preko visokih mostov... že so se začejala velikanska kolodvorska poslopja, skladišča, kurilnice... mlada dama pa je stala ob oknu ob Jackovi strani ter zamahovaje z robcem, klicala:

»Striček! Striček! — Vidite, oni največji — v sivi obleki — tik debeluha... O, striček, koliko skrbi si prestal zaradi mene!«

»To je mister Hegan in oni debeli je mr. Dick Patton... poleg njega pa stoji Splarks, moj svak!« je ščebetala stara gospa ter hipoma vzkliknila: »O, miss, vi ste torej Polly Heganova?!«

A odgovora ni dobila več. Mlada dama je kakor lastavica izzletela iz voza ter se vrgla na prsi gospodu, ki je — eleganten, vitek in od sreče žarečih oči — previševal okoli stoječe gospode za celo glavo.

Jack je med tem pomagal stari dami zlesti iz vlaka. Starka je hitela k družbi, ki jo je glasno pozdravljala, a ona je že odprla zatvornico, in besede so se vsipale kakor slap po hudourniku...

Tedaj se je Jack zdrznil: opazil je, da je izgubil — browning. In šele zdaj ga je pogrešil!

»Strela, prišel sem, da se ustrelim, če ni drugače...« si je mislil. »Zdaj se bom mogel kvečjemu obesiti, — seveda, če ne bo drugače.«

A približal se mu je visoki elegantni gospod, vodeč Polly pod pazduho.

»Mister, kako naj se vam zahvalim?... Moj Bog, kaj bi bilo zdajle z menoj brez vaše pomoči!«

In stiskal mu je roko, ki pa jo je Jack urno umaknil:

»Oprostite... malo sem se opekel pri ti aferi! Glejte!« — In pokazal je svoji dlani, ki so ju pokrivali veliki debeli mehurji.

»Damn!« je zaklel Hegan. »Tako pride k vam naš hišni zdravnik! Pojdimo zdaj... voz čaka že dovolj dolgo... Ali, saj res! dovolite — moje ime je Oliver Hegan!«

»Jack Bell,« je odgovoril razcepanec ter korakal za njima k avtomobilu...

»Tahi-taho!« je zapela sirena, in avtomobil, črn nestvor, ki je imel ceno najmanj tri do štiri tisoč dolarjev, fotografiran od vseh strani po specialnih fotografih chikaških dnevnikov, je zavozil zmagovito mimo množice...

IV. Med nebom in zemljo

»Ampak visoko, kolikor možno visoko! Čisto pod oblake in še više!« je klicala Polly veselo razburjena in si zapenjala gumbe usnjene moške suknje čez svojo toaleta.

Bil je razkošno krasen jesenski dan, hladen, brez vetra in skoro popolnoma jasen.

Na eni strani širne ravnine so stali v dolgi vrsti hangarji s ploščatimi strehami, pod katerimi so se svetili vzvodi letal, prečke koles in napetih žic, tenkih kakor pajčjce nožice. Na treh straneh je obrobilo letališče gosto drevje, izza katerega so se videli v daljavi nebotičniki, stolpi in kupole orjaškega chikaškega mesta.

Ozek aeroplan s tremi sedeži ter z velikim motorjem je stal že pripravljen za start. Pred njim so se oblačili v letalske drese ter si natikali letalske čepice Polly Heganova, milijonarjeva nečakinja, — Jack Bell — in Ralf Connor, letalec.

Šestindvajsetletni Ralf je bil nizek, širokopleč, nekoliko štorast plavalas mladenič, a temno ožgane polti. Šport mu je bil vsebina njegovega življenja; v kole-sarjenju, veslanju, plavanju, borjenju, igranju golfa in tenisa je bil mojster, v letalstvu pa prvak vseh letalcev v državi Illinois. Pil je le sodovko brez whiskyja, igral cele dneve in noči v klubu na karte ter neprestano kadil iz svoje kratke pipice, da je dišal daleč naokoli kakor cela trafika.

»Upam, da boste zadovoljni,« je odgovoril zdaj Polly ter pomagal najprej nji, nato pa Jacku na letalo. Nato je sedel na krmarski sedež. Še je bil stroj negibno miren, a v njegovih krilih je vztrepetavalo že neukrotno hrepenenje po svobodnem vzletu.

Ralf se je sklonil, držeč noge na krmilu, z levo pestjo se je oklenil držaja vzvoda, z desnico pa je pritisnil na gumb, — propeler se je zganil, se opotekel in se takoj začel vrteti s toli vrtoglavo naglico, da je bil videti kakor ploha, vijakasta zvezda brez materije in barve, — in zavrtal se je v nič, vlekoč za seboj celo letalo, pustil ga drčati nekaj metrov po ravnini... se dvignil in se vzpenjal više in više kakor velik težak ptič.

Jacku se je zdelo, da letalo stoji, a da pada le zemlja in se pogreza niže in niže. Hangarji spodaj in skupine dreves so se vrtile, a postajale vsak hip manjše, polja in travniki so bežali pod njim, Chicago se je videl, kakor skupina hišic in stolpičev iz gline, igračka, ki se ž njo zabava otroška stavbarska domišljija, Michigansko jezero pa se je svetilo kot ogromno zrcalo...

A letalo se je dvigalo še više... že je bil pred njim le zrak, čisti zrak brez zemlje in človeških sledov. Ničesar ni bilo čutiti kakor negotovo tiho tresljanje ter rezko pihljanje sape... ničesar slišati, kakor naglemu streljanju slično bobnenje motorja in ničesar videti kakor spredaj zvezda propelerja, ki je oral ozračje z divjo besnostjo.

Ralf je zavriskal s pravim indijanskim vzkrikom in izrazil ž njim svoje veselje, da se zdaj čuti v pravem ževlju ter se koplje v njem s čustvom največjega blaženstva in razkošja.

(Dalje prih.)

Jack z alibijem

Že pri prvem udarcu zvonca na vratih se je Jack prebudil, obrnil stikalo za luč in pogledal na svojo dragoceno uro. Kazala je tri čez polnoč. Pokimal je in se zasmejal; vedel je, kdo stoji zunaj pred vrati in kaj hoče od njega. Policija. Najbrž inspektor Russell, ki si je utepel v glavo, da mora razkrinkati Jackove alibije. Bila je prav zabavna igra. Trije policijski inspektorji so pred njim že poskušali isto, a brez uspeha. Da, da, Jack ni zaman nosil imena Jack z alibijem, kajti v ustvarjanju alibijev je bil prav tako spreten, kakor v odpiranju jeklenih blagajn in to je nekaj pomenilo.

Ko je zlezal v domačo haljo in copate, je še enkrat v mislih preletel vse priprave, ki jih je storil v nameri, da skriva vse sledove svojega vloma. Dobro je vedel, da si je dokaj težje preskrbeti neoporečen alibi, kakor pa navrtati jekleno blagajno in radi tega je zmerom temu dejstvu posvečal največjo pažnjo.

Tokrat naj bi bil v kritičnem času pri nekem Fanshawu in sicer od enajstih do pol dveh. Policiji bo gotovo težavno dokazati kaj nasprotnega, kajti Fanshaw je nepodkupljiv in nepodkupljive priče stanje kupe denarja. V takih primerih Jack ni štedil. V Fanshawovi hiši je že zdavnaj vse spalo, ko je odšel od tam. Le nočni vratar ga je bil videl, ko mu je odprl vrata. Ta bo rad vse potrdil, ker je bil tudi on podkupljen. Alibi je bil popoln, morda najboljši, kar si jih je Jack kdaj preskrbel.

Odprl je vrata in na njegovem obrazu se je zrcalilo dobro igrano presenečenje, ko je v resnici ugledal inspektorja Russella pred pragom.

»Kaj naj pomeni vaš pozni obisk?« je začudeno vprašal.

Russell je bil v spremstvu enega uniformiranca. Molče sta vstopila in inspektor je Jacku robato ukazal, naj se obleče.

Resnost, s katero sta nastopala, je odpiralca blagajn nekoliko oplašila. Zdelo se mu je nekaj drugega kot sicer. Dostikrat so ga že ponoči vrgli iz postelje in odgnali na komisarijat in nikoli niso preveč fino postopali z njim. Saj je vse spadalo k igri. Toda ta dva sta privlekla seboj neko čudno atmosfero in Jack se je trudil, da bi o vsem nič ne premišljeval.

»Česa me spet dolžite?« je nedolžno vprašal in ko ni bilo odgovora, je še pristavil: »Vsaj v tako neobičajnem času bi me ne motili.«

»Greste z nama,« je kratko rekel inspektor.

»Aretiran?« To je bilo prav nepričakovano odkritje. Jack namreč doslej še ni bil nikoli aretiran, temveč so ga zmerom vedli le na zasliševanje. Zakaj naj bi bil zdaj aretiran? Pri vlamljanju ga menda niso spoznali? Nemogoče! Fanshaw in vratar se pri zaslišanju tudi nista mogla zagovoriti. Jack je bil dober poznavalec ljudi in je popolnoma zaupal svojemu občutju. Zazdelo se mu je, da je inspektorjeva resnost le narejena, da bi ga oplašil in napravil negotovega. Smehljal se je sam pri sebi. »Kakšno neumno upanje!«

Ponudil je možema whisky in cigarete, a sta oboje odklonila. Potem se je naglo oblekel. Radoveden je bil, kaj so mu naprtili in se čutil, da inspektor ni kazal nobene namere preiskati njegovo stanovanje.

V avtu je Jack spet poskušal navezati pogovor z molčečim inspektorjem, s katerim sta si bila doslej v kar prijateljskih odnošajih, toda danes mož očitno ni hotel slišati njegovih besed.

Na komisarijatu so Jacka takoj vtaknili v zapor. Inspektor ga je zasliševal in poseben stenograf je beležil vse njegove izpovedi. Ko je Jack povedal svoje ime in stanovanje, ga je inspektor končno vprašal:

»Kje ste bili okrog polnoči?« To vprašanje je Jack že dolgo pričakoval.

»Na obisku pri nekem znancu,« je odgovoril. »Pri Matthewu Fanshawu.«

»In ste bili pri tem Fanshawu prav opolnoči?« se je glasilo novo vprašanje.

»Da.« Kaj naj bi to pomenilo, menda ne dvomijo o njegovem alibiju?

»Koliko časa ste ostali pri njem?«

»Počakajte,« se je zamislil Jack. »Menda je bila prav dve, ko sem stopal po hodniku. Vrtar bo gotovo vedel natančneje. Odklepal mi je vrata.«

»Vrtarja smo pravkar zaslišali. Izpovedi soglašata.« Niti najmanjše obžalovanje ni zvenelo iz inspektorjevega glasu. Jack je bil zmerom negotovejši.

»V kakšnem razmerju ste s tem Fanshawom?«

»Ne ravno v najboljšem,« je odgovoril Jack. Inspektor je neizprosno nadaljeval:

»Sta se morda prepirala?«

Kaj naj bi pomenilo to vprašanje? Možgani obdolženca delujejo kakor stroj.

Da bi ovrednotil Fanshawovo izpoved, je bilo bolje reči, da sta si v sovraštvu in tako je Jack priznal, da se je moral zelo obvladovati, da ni temu tepcu priložil eno čez bučo.

V tem trenutku je zapel telefon. Inspektor je dvignil slušalko in morda minuto poslušal z zmerom resnejšim obrazom. Nazadnje je vprašal:

»Torej je umrl ne da bi spregovoril? To je silno slabo. Mislim pa, da imamo morilca že v rokah! Ob teh besedah je ošinil Jacka s pogledom. Ta gentleman, ki se običajno ni dal spraviti iz svoje negotovosti je zdaj planil na noge, prebledel in s tresočim glasom vprašal:

»Kaj je s Fanshawom?« Inspektor je odložil slušalko in mirno spregovoril:

»Obdolženi ste uboja Matthewa Fanshawa in vam sporočam, da vas skuša preiskava dolžiti namembnega umora.«

Jacku je zledenela kri v žilah. Inspektor pa je nadaljeval: »Potem, ko ste odšli, so našli Fanshawa umirajočega, vratar pa je izpovedal, da ga je ob enajstih videl še živega. Po lastni izjavi ste bili do dveh z njim in sami ste priznali, da sta si bila v sovraštvu. To je dokaz!«

»Kakšen dokaz!« je zdaj zakričal Jack. »Moral je pasti, saj je bil popolnoma zdrav, ko sem odšel!«

»To je nemogoče,« je blago dejal inspektor. »Obraz je imel ves razbit od udarcev in na temenu je zijala velika rana. V njegovo stanovanje je vhod samo iz veže. Nihče drug ne more biti storilec kot le vi!«

Vlomilec v blagajne se je ves v dvomu branil: »Jaz ga nisem, nisem bil...« Vse zaman, zmeraj bolj se je zapletal v mrežo svojega tako umetno sestavljenega alibija.

»Odpeljite ga!« je inspektor mrzlo ukazal.

»Ne, ne... Počakajte,« je začel Jack. »Imam alibi... Vlom v Svetmannovo banko na Pond-Street je moje delo!« Inspektor se je dvomeče ozrl:

»To naj vam verjamem?« Jack mu je jel zagotavljati, da je vse resnica, kar bo pripovedoval in je opisal ves vlom. Čez pol ure je bila obtožba radi umora spremenjena v obtožbo radi vloma in Jack je pomirjen legel na pograd v zaporu.

»Pravil sem vam, da bom razkrinkal njegove alibije,« je nekaj dni pozneje govoril inspektor svojim tovarišem. »To je bila velika potegavščina s tem umorom, toda drugače bi moža nikdar ne mogli razkrinkati. Način vloma je bil točno njegovo delo in eden naših ga je popoldne videl govoriti s Fanshawom. Na ta način smo sklepali, da bo ta človek izpričal njegov alibi in res je bilo, ko smo ga telefonično vprašali, če je bil Alibi-Jack pri njem.«

»Metoda tega razkrinkavanja je sicer odločno proti predpisom, vendar upajmo, da ne bo kaj hujšega,« je zdaj spregovoril višji inspektor. »Nemara bo Alibi-Jack edini, ki vam jo bo zameril!«

FILMSKI DROBIZ

Francoska filmska produkcija je spet izdelala film, in sicer pod naslovom »Piè-ges«, ki bo ugajal vsakemu gledalcu, če že ne išče v kinu zgolj zabave in preganjanja dolgega časa, temveč hoče videti pravo umetnost. Ta film, ki bo zadovoljil tudi najrazvajenejši okus, je v enem kriminalna in ljubezenska zgodba, drama in komedija. Dejanje se odmotava z veselostjo, vznemirljive prizore sprošča širok, prisrčen smeh. Nad vsem pa je brezprimerna igra množice predstavjalcev, ki napravljajo ta film za pravo doživetje. Stvar se tajinstveno začinja in je do konca v nejasnosti in vodena po ne manj zanimivih sledih. Ko se vse že razčišče in je tolpa zvodnikov za zapahi, se dejanje šele začne prav tam, kjer se običajni kriminalni filmi končajo. Presenetljivi, nepričakovani konec je izdelan s tako logično točnostjo in osupljivim zasukom, utemeljenem s psihološkim opazovanjem, da je gledalcu prav v ugodje, ko se zgodba razjasni. To ni v mali meri zasluga Mau-

ricea Chevalierja, ki dokazuje v tem filmu, da zna dosti več kot pa peti limonadaste pesmi in pomenljivo mežikati z očesi. Chevalier igra s tako privlačno naravnostjo, da ima vsakdo občutek, kakor bi sam tičal v stvari. — Prav velik je tudi Pierre Renoir, ki z nekaj potezami občerta značaj morilca. — Marie Dea je nov pojav na platnu; lepa je in obvladujoča. — Erich v. Stroheim se to pot zadovoljuje z bolj epizodno vlogo, ki pa jo zato podaja z veliko silo. Ta film bo doživetje!

*

Kar je vse tarzanske filme delalo tako privlačne, je v novem filmu »Tarzanov sin« ohranjeno, povrh pa igra v filmu petletni deček, ki je cel Tarzan v malem.

*

V Ufinem filmu »Kavčuk«, v režiji E. v. Borsody, bo obdelana do skrajnosti napeta epizoda o svetovnem boju za to dragoceno surovino. Pri filmu sodelujejo: René Deltgen, Gustav Diessl, Herbert Hübner, Water Franck in Vera v. Langen.

IZ UREDNIŠTVA

Odgovori na vprašanja

V. B., L. Gustav Diessl stanuje v Berlinu, Charlottenburg 9, Hessenallee 12. Pišite mu nemško, a se ne smete čuditi, če ne boste prejeli odgovora. Filmskim igralcem dohaja vsak dan na koše pošte in res ni v njihovi moči, da bi na vso odgovarjali.

G. I., M. Žal Vam ne moremo povedati, če bo film »Teksas« na sporedu tudi pri nas.

F. G., L. Skoro vse države, ne izvemši malo Finsko in baltiške države, so imele še pred kratkim zelo razvito filmsko produkcijo. Res je že skrajni čas, da se začne v tem pogledu delati tudi pri nas.

P. T., K. »Slagerje« je težavno prevajati; tudi najboljše prevod se jedva more približati originalu. Zato se tudi Vam prevod ni mogel posrečiti. Poskusite še!

Š. Z., Š. Slike nam dajejo na razpolago filmske družbe. Radi vojne pa je poslovanje teh družb dokaj zastalo, tudi prejemamo pošto radi cenzure z velikimi zamudami.

M. Z., V.-K. Amaterske kamere so vse urejene na avtomatski pogon s pomočjo vzmeti, treba je le pritisniti na gumb. Enkratno navitje vzmeti zadostuje za okrog 5 m filma. »Amigo« kamera je urejena na pogon z žepno baterijo in je ni treba navijati. Vse snetke delate lahko iz roke, brez stativa. 30 m filma (tri kasete po 10 metrov) stane okrog 75 din, razvijanje okrog 20 din za vsakih 10 m.

U. K., L. Film »Ti in jaz« z Brigitto Horney, vrte zdaj na Švedskem. Pri nas bo morda v nekaj mesecih, ali pa šele čez kako leto.

Z. O., L. Na Vaše vprašanje na tem mestu ne moremo odgovoriti; oglasite se ob priliki v uredništvu.

P. P., M. Seveda smo z Vami istega mnenja, da roman »Beg z milijoni« ni prav nič »pohujšljiv«, ampak je zanimivo in napeto čtivo, ki bo v naslednjih poglavjih postajalo še zanimivejše. Celoten roman bo morda končan v kakih 30. nadaljevanjih.

Z. Č., Ž. Toalete, ki jih imajo filmske igralke v filmih na sebi, so večinoma pristne in zadnja moda v času snemanja filma. Le tu pa tam, posebno v zgodovinskih filmih, si pomagajo s krinolinami iz papirja in vitezi so v oklepih iz pobarvane lepenke.

K. G., Št. V. Najvišja izposojnina za film je ob prvem predvajanju v kaki državi, potem se stalno znižuje in provincionalni kini si morejo pozneje izposoditi film za kako desetino prvotne cene. Zato je razumljivo, da prihajajo pri vas vsi večji in boljši filmi tako kasno na spored.

O. P., C. Kakor moremo presoditi po nemškem strokovnem časopisju, je Leo

Slezak rojen Dunajčan. Že ime pa izdaja, da je gotovo slovanskega rodu. Njegova hči Margareta je znana pevka. Star bo nekaj čez 60 let.

Ostale vpraševalce vljudno prosimo potrpljenja do prihodnjic!

»GOLDFISCH« NAGRADNI RAZPIS

podaljšujemo do 6. številke, ker smo do zdaj prejeli premalo prijav. Spoštovane čitateljice naj se odločijo v večjem številu za tekmovanje v tem natečaju. Prečitajte še enkrat razpis v 3. številki revije! Odločite se... Nikar ne oklevajte. Četudi prejmete le tolažilno nagrado, je nekaj le boljše kot nič. Zadnji dan za prijave je 25. januar!

Vtej številki opuščamo nagradno križanko, ker je 4. številka revije radi tehničnih ovir nekoliko pozno izšla in moramo zrebanje nagrad, ki so razpisane v tej številki, odložiti do 6. številke. Naši čitatelji imajo torej dovolj časa za reševanje. Poslej bomo skrbeli, da bo revija točno izhajala.

Iz uprave

Cenj. neročnike prosimo, da nam poravnajo naročnino. Prav tako prosimo razpečevalce, da nam obračunajo prodane izvode. Novi naročniki dobe vse do zdaj iziše številke.

MARIKA ROKK

Ufa

Veľefilm Ufa »Sužnji zlata«

Aufn. Ufa

Scherl-Ma

Kirsten Heiberg